

A DÉMON BARÁTJA

Szerző: Roland O. W.

ACTI

1. Fejezet

Az Érintés

„A tegnapi nap folyamán a Ypy gimnáziumban rejtélyes, és katasztrofális körülmények között találtak holtan nyolc diákot. A helyszínen okkultizmusra utaló nyomokat, és sátánista szimbólumokat találtak vérrel felrajzolva a falakra. A nyomozók két napon át helyszíneltek, és nem talált semmi nyomot. A szülők, és barátok tömegével járulnak az iskola előtti emlék helyhez, hogy gyertyát gyűjtsanak az elhunytak emlékére. [...] ” - Újságkivágás

Előző hét vasárnap éjszakáján rémálmok közt ébredtem a szobámban. A szívem hevesen vert, és elfogott egy gonosz és sötét érzés. A szekrényemen lévő bohóc mintha csak mosolygott volna rám. Az ablak előtt álló fa leveleinek árnyékai táncoltak és alakot öltöttek. Azt hittem még mindig álmodom, de az érzés, amit akkor éreztem. Sosem féltem annyira...az a velőig hatoló félelem, amint akkor éreztem. Így hát felkeltem, felkaptam a telefonomat az ágyam mellől, és lementem a konyhába egy nyugtatóért.

A lépcsőhöz értem mikor egy sikítást halottam az anyukám szobájából. Ez a sikítás fülsüketítően hangos volt oly annyira, hogy egy hosszú sípoló hangot halottam több percen keresztül. Oda siettem hát anyukám hálószobájához, viszont amikor megfogtam a kilincset, és kész voltam benyitni egy kéz fogta meg a vállam, és reflexszerűen megfordultam. Nem állt ott senki. Majd vissza fordítottam a fejemet az ajtó felé, de az már nem volt ott. Ahogy már én sem voltam a házamban.

Elöttem egy gimnáziumi folyosó terült el, hogy ha lehet ezt egyáltalán gimnáziumnak nevezni bár tudtam, hogy ez az mivel ez a gimnáziumi folyosó az én iskolámé volt, de alig ismertem rá. Mindenhol letépett burkolatok csüngtek, a

padló koszos, és fekete volt. A szekrények felborítva, a mennyezetről lecsüngtek a lámpák, sötétben és pirosban világították meg az egész folyosót.

Ahogy ott álltam már biztos voltam, hogy csak álmodom. Ez nem lehet valóság, és abban a pillanatban már megint egy kezet éreztem a vállamon, és mikor megfordultam most az anyukám állt előttem talpig hálórúhában, az ajtaja előtt.

- Hát te meg mi a csudát csinálsz fiam? – Kérdezte, de én csak némán álltam és belenéztem a két gyönyörű szép kék szemébe.

- Én csak ... - Ennyi jött ki összesen a számon semmi más. Habogtam, és végül megölelt anyu és eltessékelt, azzal a mondókéval hogy aludjak vissza hisz holnap iskola van.

Egy hely volt ahova utáltam járni, mert igazából csak oda mentem máshova nem is nagyon az az Ypy gimnázium volt. Tele sznob és ütődött focistákkal, idegesítő szőke cicababákkal, lúzerekkel és nyomorékokkal és ott voltam én. Nem találok az emberek közt a helyem. Nem azért, mert nem szeretem az embereket hanem, mert teljesen különböző a gondolkodásom, mint a többieknek.

Másnap reggel összeszedtem magam, és levettem a bohócot a szekrényről, hogy kidobjam a kukába.

Az éjszaka járt az agyamban, és miközben öltöztem észre vettem valamit. A vállamon egy fekete kéznyomot találtam. Nem akartam hinni a szememnek. Tapogattam és simogattam, és igazi volt. Nem is tudtam mit kezdjek vele, így úgy döntöttem el fogok menni a gyengélkedőre a matek óra előtt.

A gyengélkedőben a védőnök kiküldött azzal a címszóval, hogy ne szórakozzok vele. Bizonyára azt hitte, hogy felfestettem vagy valami ilyesmi, hisz szegényt mindig megtréfálják a gyerekek halloween előtt. Törött láb, elvágott nyak vagy nyelv, vérző szem persze mind csak ügyes trükk. Így nem jutottam előrébb.

Matek óra volt mikor a tanár a két ismeretlenes egyenletet magyarázta én már küzdöttem azzal, hogy nehogy elaludjak, de már csak arra emlékszem, hogy üvöltve felriadtam az álmomból. Ijedten néztem körbe, arra számítva, hogy egyből mindenki rám szegezte a tekintetét. De nem ez történt. Mindenki mereven ült a táblát figyelve a pirosan és sötéten megvilágított teremben ahol a falakról a vakolat, a plafonról a lámpák lógtak mintha kiszakították volna őket. Az ablakot befalazták téglákkal, a tanár úr pedig a táblának arccal előre írt. Nem láttam mit, mert előtte állt azonban egy pillanat alatt megfordult és a táblán ez állt: „A sátán művét rontja meg, visszatart sok gyilkos kezet.”

A tanár úr mereven állt majd kitért a száját és egy üvöltő hangon sikított mire én a fülemre tettem a két kezem. Körbe néztem minden diák engem figyelt, de a szemük hiányzott a helyéről. Helyette csak két lyuk tátongott

mindenki szemében. Becsuktam a szemem, és éreztem ahogy valaki a két kezemet megfogva leszedi a fülemlől őket.

- Mégis mit képzelsz magáról, Dave? – Szólt fenn hangon a matek tanár. Körbenéztem és mindenki sugdolózt miközben rémülten rám néztek. Majd felszólt az egyik focista srác:

- Ez volt az egyik legjobb halloween-i tréfa öregem! – Nevetett és oda jött, hogy adjon egy jókora pacsit mire mindenki felnevetett és megkönnyebbült.

Fogalmam sem volt mi történt, és inkább vállaltam a büntetést a focista sráccal együtt, és azt hazudtam, hogy direkt csináltam tréfaaként habár gőzöm sem volt mi történhetett. Hisz még mindig ott csöngött a fülemben a sikoltás.

A büntetésben nem bírtam ki és megkérdeztem életemben elsőnek önszántamból a focista srácot hogy mi is történt.

- Bocsi hogy zavarlak, de meg tudod mondani pontosan mit is csináltam? – Hebegtem, rám nézet és elmosolyodott.

- Hát nem is emlékszel rá? Forogtak a szemeid, és valami halandzsa nyelven kántáltál. Még Mr. Fiso is meg volt rémülve és percekig nem mert oda lépni hozzád. Aztán rá tetted a füledre a kezéd és hatalmasokat ordibáltál. Eszméletlen volt. Te Dave vagy ugye? – Nem is hittem volna, hogy ő ilyen kedves tud lenni. Évekig hozzám sem szólt, de láttam, ahogy a kockákat szokta a folyóson piszkálni. A büntetés végére egész jóban lettünk, oly annyira hogy elhozott engem haza a kocsijával. Megköszöntem és megígértem, hogy ezért veszek neki egy tábla csokit.

Hazaérve anyum várt a konyha asztalnál egy halom számlát kapott ma. Ilyenkor mindig hagyom az idegességében, mert egyedül könnyebb neki lehiggadni.

Szóval felmentem a szobámba. Az ajtómnál álltam. Elfogott egy sötét érzés.

Míntha a gyomron rúgtak volna. Kinyitottam lassan az ajtót és a szemem elé tárult az ágyamon ülő helyzetben lévő bohóc játék baba szemek nélkül.

Azonnal lerohantam anyához, a bohóccal a kezemben és kérdőre vontam:

- Te hoztad vissza kukából ezt a rohadt bohócot, amit reggel kidobtam? –

Vontam kérdőre, talán túl hangosan és ingerülten. Anya arca elborult a döbbenettől. Sosem halott még kiakadni és fogalma sem volt, hogy került vissza a bohóc a szobámba.

2. Fejezet

Fred a focista

Már kész voltam lefeküdni azon az éjjelen, de inkább leültem kicsit a kanapéra olvasni a kedvenc regényemet. Azon töprengtem, hogy végül egy kisfiú hogy tud ilyen bátor lenni ennyi megméretetés után?! Amikor hirtelen dörömbölve kopogtattak az ajtón, úgy hogy szinte az egész ház beleremegett. Hirtelen egy furcsa szag csapta meg az orromat. Kén, fa vagy hideg jég nem is tudom, de azzal egy időben nem kellett volna kinyitnom a bejárati ajtót.

Elém tárult egy folyosó, ahogy kezek nyúltak ki, cellákból. A hely csupa piros fényvel világította meg a kezeket és a folyosót. Rozsdás, és fémes ajtók, ráccsal lerakott padló. A kezeknek voltak tulajdonosaik is akik jajveszékelve segítséget kértek.

Ekkor teljesen elegendem lett. A némán és meredve állás helyett, megfogtam és ökölbe szorítottam a kezem, majd előre indultam.

A kezek még jobban nyúltak ki a cellákból én ügyesen középen mentem, úgy hogy ne érjenek el. A celláknak a kis rács ablakaiba nézve nem láttam senkit csak nagy sötétséget. Mentem, és mentem, de a kezek száma nem csökkent. Aztán megfordultam, hogy lássam mennyit haladtam már, de csak egy nagy fehér fényszórót láttam a folyosó végén, ami egyre csak közeledett majd éreztem, ahogy az egész testemet valaki megragadta.

A másik pillanatban az autópálya szélén voltam anyu karjai közt. A fejemet simogatta és puszilgatta miközben zihált és ijedt volt.

- Még is mi ütött beléd? Ez nem mehet így tovább. – Ismételte. A fejem forrt, és vissza térve a házunkba anyukám megállapította, hogy forrok, mint a tea víz, amit készített nekem. Hozott nekem még vízzel beáztatott rongyot, amit a homlokomra helyezett és persze a teát is. Aztán megcsókolta az arcomat, majd kísértelt a szobámból. A szemeim lassan csukódtak le, és végre nyugodtan aludtam.

Reggel madárcsicsergésre ébredtem. Anya elment dolgozni, és hagyott egy cetlit az ágyam melletti kis asztalra:

„Ma ne menj iskolába, igyál sok teát és vigyázz magadra. Majd jövök este. Puszi Anya.”

- Mi lenne velem nélküled - Mondtam, majd leültem a kanapéra és folytattam az olvasást. Már majdnem a végére értem mikor megint kopogtak az ajtón. Lassan álltam fel. A kezembe vettem a poroló vasat és lassan elindultam az ajtó felé. Elkönnyeltem magamban hogy alvási zavarom volt, így nem tudtam elhinni, hogy megint képzelődjek, mert ilyen sűrűn nem történhet meg. A tenyér nyoma eltűnt a vállamról, így valószínű, hogy azt is csak képzeltem és ezért zavart ki a védőnő is tegnap az orvosiból. Kész voltam arra, hogy az ajtó nyitással újra szemem elé tárul majd egy sötét, és pokoli hely.

Lassan a jobb kezemmel a kilincs felé nyúltam, majd egy gyors mozdulattal kicsaptam az ajtót. A focista srác volt az. A szívemről egy kő esett le, de láttam a focista arcán a döbbsent mosolyt.

- Mégis kit vártál? Jason-t? Tedd le azt a valamit. Hoztam neked a mai leckét, és jöttem beváltani a jutalmam. – Jaj, hát igen. A tábla csoki, amit teljes mértékben elfelejtettem.

- Bocsáss meg. Gyere csak be...ööö... Várj téged, hogy is hívnak? – Tettem fel a kérdést, ami már régóta megfogalmazódott bennem és most hogy elhozta a tanulni valót kénytelen voltam megtudni a nevét. A suliban ugyanis csak úgy ismertem őt hogy a " Nagy ember" - így hívják őt a többiek.

- Fred vagyok, csak simán Fred. Na de nem jöhetnék beljebb? – Haboztam, és a másik pillanatban előre engedtem. Körbe nézett majd lehuppant a nappali kanapéjára ahol az előbb olvastam.

- Sajnos nem tudtam elmenni egy tábla csokit venni, de van itthon anyukám híres csokis sütiéből. Hozzak neked? – Kérdeztem, bár fogalmam sem volt mit kéne, mondanom nem igazán fogadtam vendéget még soha.

- Há' persze hogy kérek. Hozz gyorsan addig én leírom neked miket kell tanulnod ha nem akarsz Mr. Fisonál megbukni. – Honnan tud rólam ilyen sokat Fred? Miért barátkozik velem? Ezek érdekelték a leginkább. Egy olyan híres srác miért pazarolja az idejét arra a dilisre, aki nemrég beégett az egész osztály előtt? Talán ki akarna használni? Bár nincs mit adnom neki. Kíváncsivá tett így megkérdeztem tőle:

- Miért jöttél igazából hozzám? – Fred mintha elpirult volna. Talán túl érzékeny, vagy nem szereti, ha kérdésekkel bombázzák, de hirtelen haragra váltott a tekintete.

- Tudod, akik barátkoznak velem mind csak azért teszik, mert én vagyok a „híres” gyerek a focicsapatból. Nincsenek is igazi barátaim. Az apám szíjjal ver meg ha nem nyerek meccset, vagy rossz jegyet kapok. Kell valaki, aki normális és

meghallgat. Láttam, hogy te különleges vagy, így gondoltam miért ne barátkozhatnék az örült sráccal? – Motyogta miközben elvett egy jókora csokis sütit a tárcáról és majszolta.

- Értem hát. Sajnálattal hallom, hogy így bánnak veled. Ha gondolod, minden nap jöhetsz. Szívesen meghallgatlak. – Motyogtam, és elgondolkodtam. Lehet rá találtam az egyetlen és legjobb barátomra? Nem is tudom mit éreztem akkor, de majd négy órán át beszélgettünk, mikor Fred ránézett a karórájára és sietve rohant ki az ajtón, mert valami műsora kezdődött el. Anya még nem hívott, gondolom el volt halmozva munkával.

Kellemesen forró vizet öntöttem a gyönyörű kádunka. Levettem a ruháim, majd szépen bele feküdtem a jó meleg vízbe. A testem pár másodpercig égett majd kellemesen elhelyezkedve behunytam a szemem. Lassan álomba szenderültem, mikor fulladozva, riadtan próbáltam levegőért kapkodni, de a vízfelszínt mintha jég borította volna. Akárhogy ütöttem, vertem a jégpáncélt az nem akart megtörni. Lassan előntötte a víz az egész tüdőmet, és már a testem is eggyé vált a vízzel mikor két kezet éreztem a vállamon, akik kihúznának. Anya ölelt megint csak magához miközben én kiöklendeztem a szappanos fürdőkádvizet. Anya nyomban hozott egy törülközőt és leültetett a kanapéra. Felkapta a házi telefont és felhívott egy pszichiátert. Azt képzelte, hogy öngyilkos akarok lenni.

- De anya, én ... - Kezdttem bele mire ordítva rám förmedt:

- NINCS SEMMI DE!

Felmentem tehát a szobámba és felvettem a pizsamámat. Befeküdtem az ágyba, de a gondolataim nem hagytak nyugodni. Ez már nem lehet egy álom, vagy képzelődés. Igazából örültem, hogy anya felhívta azt a pszichiátert. Talán ő választ add erre a sok furcsaságra, gondoltam én. Aztán egy érdekes hangot halottam a szekrényem felől. Felnéztem hát és fürkésztem a korom sötétben. Egy kezet éreztem az arcomon, és egy csókot a homlokomon majd ez az alak eltűnt. A másik pillanatban a fejem a párnára zuhant és mély álomba szenderültem.

3. Fejezet

Szív

Riadtan ébredtem, a napsütötte szobámban. A szekrény felé néztem, és nem akartam elhinni, ami tegnap történt. Lementem a konyhába ahol anya TV-t nézett és közben sütit majszolt.

- Oh, hát felkeltél. Ma négyre megyünk a pszichiáterhez. – Mondta ezt a lehető legnyugodtabb hangján, és úgy mintha csak bevásárolni mennénk. Úgy látszik teljesen lenyugodott a tegnapi dolog után.

Az idő egyre borúsabb lett, és elkezdett szakadni az eső. Persze anyut ez sem tántorítottam el a tervétől. Elhatározta magát, hogy ideje lépést tenni a gyógyulásom felé.

- Gyerünk már! Nyomás a kocsiba! – Erősködött, és végül beadtam a derekam.

Az út során az ablakot fürkésztem. Figyeltem, ahogy a vízcseppek leperegnek, bámultam miközben a fülhallgató a fülemben volt. Amikor csak egyszer egy sötét alakot láttam az autópálya szélén. Miközben az autó sebesen ment az alak újra és újra felbukkant mellettünk. Aztán mikor eltűnt anya felé fordultam, aki kitért szájjal, óriás vérben úszó szemekkel támadt a nyakamra.

A másik pillanatban kissé zihálva kinyitottam a szemem.

- Már megint rosszat álmodtál? – Kérdezte anya.

- Semmiség. – Nem akartam elmondani neki, mert úgy hittem örültnek nézze. Ezek a víziók egyre sűrűbbek, és rémisztőbbek voltak. Most már biztos voltam benne, hogy ezen a pszichiáter nem tud segíteni, de nem szóltam. Inkább hallgattam és megpróbáltam úgy tenni, mintha érdekelne és elhinném hogy segíteni fog.

- Meg is érkezünk fiam. Vedd elő a jobbik modorod. – Mondta, majd az eső miatt rohanva siettünk a rendelőbe. Odabent egy recepciós fogadott minket, aki megkért várjunk egy kis időt, így leültünk a recepciós pult előtt álló hosszú kanapéra. A váró fala tele volt oklevelekkel, képekkel híres emberekről, akik egy kopasz félszemű fickóval pózoltak együtt. Az ajtó kinyílt és kijött a képen szereplő kopasz férfi.

- Kellemes délutáni esős napot kívánok. A nevem Dr. Edgard. Ön bizonyára Mrs. Marina, a fia pedig Dave. – Mondta Dr. Edgard majd betessékelt engem a szobájába. Anyuval egy utolsó pillantást vetettünk, és egy jó nagyot kacsintott rám. A fal tele volt itt is oklevelekkel és képekkel. Az asztala rendezett, a szoba hangulata nyugodt volt. Leültem a kanapéra, és velem szemben Dr. Edgard ült le az asztalánál.

- Szóval rémálmaid vannak? - Kérdezte, mire én felkaptam a fejem és olyan őszintén válaszoltam, mint még soha.

- Nem rémálmok, inkább látomások és víziók, amiket ébren is észlelek, de van amikor alszom és nem is tudok róla, hogy álmodom. – A Doktor valami lapok között kutatott majd kivett egyet. Rá firkantott egy két dolgot majd megkérdezte:

- El tudnád nekem mondani pontosan, hogy mik történnek ezekben a látomásokban? – Ledermedtem. Meséljem el a szörnyű helyeket, és alakokat? Mit tehettem volna, már napok óta bennem van és fel emészt egyszerűen megkönnyebbülten mondtam el neki mindent. A gimis folyosótól a kocsiban lévő incidensig. A doki rezzenéstelen arccal hallgatott majd így szólt:

- Antidepresszánszt kell szedned. Az majd segíteni fog. Köszönöm hogy elmondtad a történeted. Most csak annyit kérek, hogy lassan dőlj le a hátsó kanapéra. - A szoba hátulján egy fogorvosi székre hasonlító kanapészerű ágy állt. A fejemet neki döntve csodás kényelem járta át testem, míg akkor is ha ez elég rémisztő ágyikó volt. A doktor oda jött hozzám és megvizsgált. Fénnyel pásztázta a szemeimet. Háromszor húzta el oda vissza a fényt a szemeimnél, majd a harmadik villanás végén már máshol találtam magam.

A mennyezet ráccsá alakult. A doktor már nem volt felettem. A szoba sötét, a falakon vérfoltok voltak. Felültem a székből és láttam, hogy valaki a sarokban guggol pucéran. Mintha valamit evett volna, így hát felkeltem és oda sétáltam hozzá. Lassan a vállára akartam tenni a kezem, amikor egyszerre csak megfordult. Hiányzó bal szem, és a kopasz fej. Ez nem lehetett más csak a doktor. De nem is ez vonta el a figyelmem, hanem ami a kezében volt. Egy frissen kivett szívet tartott a kezében, amit úgy majszolt akár a focista srác a csokis sütit a kanapénkon. Lassan hátráltam majd mikor neki ütköztem az ágyféleségnek megfordultam és már megint a valós világban találtam magam. A doktor állt mögöttem, és kérdezte meg hogy jól vagyok e, de én csak meredten néztem rá.

Anya megkapta az antidepresszáns receptet, és még vagy fél órát beszélt a dokival. A nap már rég lement, és a hold fénye borította már csak be a tiszta

sötét égboltot. Az est sötétjében utaztunk hazafelé. A fényszórók az úton aggasztottak. Ajtók, kilincsek, fényszórók, szekrények és kosza álmok mind veszélyt jelentettek már számomra. Ahogy néztem a fényszórókat egyszerre csak egy óriási dühöt éreztem magamban.

A szemem látását elvesztettem, az elmém, a gondolataim felett már nem én uralkodtam. A hátsó ülésen ülve a két kezemmel előre rontottam anya torkára. Nem én voltam, valami átvette a hatalmat felettem. Úgy szorítottam anya torkát, hogy már egy szösszenetnyi levegőt sem kapott. Majd egy hirtelen pillanatban karamboloztunk egy fával.

Mindenhol fekete füst, és tűzcsóvák. Kinyitottam a szemem, és elém a csillogós ég tárult. Majd oldalra néztem és megláttam anyát, ahogy a felborult kocsi alján fekszik. Amikor neki mentünk a fának a kocsi felcsapódott rá majd átfordult a másik oldalra anyát felnyomva az üvegre. Meg akart szólalni, de amikor kinyitotta a száját, csak töménytelen mennyiségű vér hagyta el azt, amikor zokogva oda siettem hozzá és megfogtam a kezét. Mélyen a szemébe néztem és ő is. Nem kellett megszólalni, amit mondani akart az az, hogy „Szeretlek”.

- Én is szeretlek. – Mondtam zokogva. Megfogtam a telefonom és azonnal hívtam a mentősöket, akik kiérve azonnal elvittek anyától. Jött a rendőrség, és mentős autók. Pár idegen, akik kiszálltak a kocsiból elővették okos telefonjukat és fotóztak, majd később már egész tömeg jött bámészkodni a szalagok mögül. Fél óra elteltével azonban anyukámat egy fekete zacskóban, egy guruló kocsiban tették be egy mentőautóba. Anya meghalt.

4. Fejezet

A Pokolban

„Tegnap este szörnyű balesett történt az Orive-t és a Prived-ot összekötő autópályán. Egy anyuka, és tinédzser fia este kilenc óra tájában a személygépjárműben ülve balesetet szenvedtek. A gépjármű a vizes autópályának köszönhetően megcsúszott és egy fának hajtott aminek következtében az autó felborult. A tinédzser fiú a szerencsének köszönheti hogy a becsapódás pillanatában kiesett a gépjármű ajtaján. Viszont édesanyja a baleset után pár perccel elhunyt. A fiút az oriveri pszichiátrián tartják megfigyelésre. A fiú még kiskorú, közeli hozzátartozók híján a gyámhatóság megoldást keres a fiú elhelyezésére [...] „ - Híradó

Már nem érzem a nap sugarait az arcomon. Egy kórteremben vagyok, elzárva. Egy fémes ajtó választ el a sötét folyosótól. Úgy érzem magam, mint amikor a kezekkel teli folyosón jártam a látomásomban, akkor a való életben egy autó közeledett felém, de az anyukám megmentett.

Testem minden porcikája remeg és fáj. Folyamatosan csak anya szemei vannak előttem. A pillanat, amikor elvesztettem az eszméletem, és amikor felébredtem a csillagos eget bámulva. A közte lévő ürre már nem emlékszem. Viszont a sötét érzésre igen. A bennem lappangó dühre és haragra.

Azt kívántam bár véget vethetnék a saját életemnek is. Nem maradt senkim.

Miért élek? Ezen gondolatok közben megszólalt egy hang.

- Élni vagy nem élni? Tudni vagy nem tudni? Látni vagy nem látni? – kirázott a hideg. Halk és suttogó hang, mintha csak a fülemben súgta volna ezeket a szavakat.

- Én próbáltam jelezni neked, hogy baj fog történi.... Szegény..... Marina... -
Suttogta tovább. A hang mély volt, és még mindig a hideg rázott tőle.

- Te...te...te ki vagy? – Motyogtam, félve és rémülten.

- Ohhh...hát... nekem sok nevem van, de nemrég kiszemeltelek magamnak. Te mindig is... más voltál – ekkor előre lépet a sötét sarokból egy talpig fekete öltönyben lévő, sármos, középkorú és sötét bőrű férfi.

A kezeimmel szorosan megszorítottam az ágyaplant. Szemeimben félelem tükröződött.

- Nem kell félned, én nem foglak bántani. Segíteni jöttem. – Mondta, mire felpattantam az ágyról és szorosan hozzá közeledtem.

- Miben is akarnál te nekem segíteni? Ez a sötétség, és ezek a látomások mind igazak. Ugye? – Tettem fel a bennem lappangó kérdést.

- Csak próbáld meg egy kicsit lazítani. – Arcomra tette a tenyerét, majd magához ölelt. Aztán a fülembe súgott:

- Hamarosan felkelsz és otthon leszel.

Majd égető, és roppant fájdalmas dolgot éreztem a nyakamon. Levette rólam a tenyerét, és láttam ahogy egy jelet perzsel a nyakamra. Oda kaptam, de már nem volt időm kivizsgálni mit is tett velem az, aki még most is csak ott áll és rám mosolyog. A földön feküdtem, és láttam amint elváltozik az arca. Szemei feketék lettek, fogai kihegyesedtek az eddig sármos férfi most egy szörnyé változott, mialatt a látásom egyre csak homályosabb lett.

Felkeltem. A kezeimmel végig tapogattam az arcom, és kinyitottam a szemem. A plafon olyan volt, mint rémálmaiban. A világítás piros volt, amit a lelogó lámpákból világította meg az amúgy korom sötét helyet. A falak rohadtak és véresek. A padló csupa rács és fém. Ez más érzés volt, mint amikor képzelődtem, vagy álmodtam. Ez az érzés valódi volt.

Felálltam és a testemet tapogattam. - Ez a valóság? – Kérdezgettem magamtól. Az orvosi köpenyemben kísértél a tárva - nyitva lévő ajtón. – Hahó! Van itt valaki? – Kérdezgettem, persze tudat alatt tudtam, hogy valószínű senki sem fog fel bukkanni. Ez a hely az volt, amiről vizionáltam, ez maga a pokol.

El sem tudtam képzelni azt a sok szörnyűséget, ami rám várhat ezen a helyen. Így gyorsan vissza rohantam a kórtermembe és vissza feküdtem abba a pozícióba, ahogyan felkeltem. Behunytam a szemem. Talán három percig is vártam, majd kinyitottam, de semmi. Rájöttem, hogy innen már nincs vissza út. Akárhol voltam a valódi világban már ott semmivé lettem. Ez a világ is valódi, és kézzel fogható, de mégis oly hihetetlen. Körbe mentem a falakon végig tapogattam minden gusztustalan részt, amikor is találtam egy lyukat. A lyukban egy kulcs volt, ami alatt egy cetli volt:

„Az elmét nyitja” – Még több rejtély, de a tehetetlenségben egyet tehettem és az a valamerre jutás.

Vissza tértem a szörnyű folyosóra. Arra emlékeztetett, amikor a gimis folyosómon álltam. Leszakadt villanyok, és plafon. Vasajtók, és rácsos talaj. Kint

a folyósón úttorlaszoló beteg ágyak, és eldöntött szekrények. Fogalmam sem volt merre megyek, de elindultam. A folyosó végén egy lift állt.

A liftet kulccsal lehetett kinyitni, aminek a helye a hívó gomb alatt volt. Ezt meg is tettem. A lift kinyílt én pedig szépen besétáltam. Az lift ajtó bezárult én pedig körbenéztem odabenn, mindenhol vérrel felkent szimbólumokat láttam. Sehol nem találtam viszont olyan vezérlő egységet, amivel elindíthattam volna a liftet. Felettem a lámpa ami már alig égett. El kezdett pattogó hangokat kiadni, majd teljesen elsötétült minden. Hallottam, ahogy a földre koppan valami.

Tapogatózni kezdtem, majd mikor megkaparítottam hamar kitapintottam, hogy ez egy zseblámpa. Megfogtam, és bekapcsoltam mire kinyílt a lift ajtó.

- Egy újabb folyosó. – Mondtam magamban majd tüzetesebben megnéztem milyen folyosó is ez. A falakon most mozgó arcok jajveszékelték, és kitégult szemeikkel engem bámultak. Egy ajtót pillantottam, meg amire a kulcon lévő szöveget írták fel vérrel. Benyitottam, és megfordulva a fejemet neki döntöttem az ajtóhoz. Amikor viszont megfordultam, kiugrott a szívem a helyéről. Egy székhez ragasztott nőt láttam, akinek a szemei, és szája teljesen be volt varrva. Az undoromat legyűrve újra ránéztem, ekkor ismertem fel, hogy ő a védőnő a gimiből. Azonnal oda siettem hozzá, mire ő mocoogni kezdett.

- Nem lesz semmi baj, ígérem. – Mondtam, de közben tudtam, hogy nem tudom már megmenteni. A lábai közt egy pisztolyt szorongatott. Nem volt mit tennem, nem hagyhattam szenvedni. Megfogtam a lábai között bújó fegyvert ő nem ellenkezett, tudta mire készülök, így valószínűleg nem volt ellenére. A fejéhez tartottam, de tétováztam egy kicsit, majd nagy levegőt vettem, erőt vettem magamon, behunytam a szemem és meghúztam a ravaszt. Éreztem, ahogy a vér rám fröccsen. Lassan kinyitottam a szememet és szemem elé tárult a borzalom.

Az iskola gyengélkedőjében találtam magam, a valódi világban. Kezemben volt egy pont ugyanolyan fegyver, és előttem a földön feküdt az iskolai nővér, körülötte egyre növekedő vértócsában, az arcát csak a golyó ütötte seb éktelenítette, varratoknak nyoma sem volt. A kezemből kiesett a pisztoly. Még mindig a pszichiátriai fehér köpeny ruha volt rajtam, ami csupa vér lett. Arcomra raktam a kezem, és nem tudtam elképzelni, hogy most mi legyen. Kinyitottam az ablakot és kimásztam rajta. Szerencsémre zuhogott az eső így lemosta rólam a vért. A fák között rohantam a házunkhoz. A nyakamon lévő égető seb viszont izzóan forrt úgy, hogy még az eső sem tudta lehűteni.

Mikor a házhoz értem gyorsan elvettem a küszöb alatti kulcsot és bementem a házba. Most jártam ott először anyám halála óta, de nem volt időm ezen

rágódni. Egyenesen a fürdőbe siettem. Megmosakodtam, megborotválkoztam, felöltöztem.

Csöndben leültem a kanapéra, és azon tűnődtem hova tovább. Teljesen megőrültem. Saját magamra és a többiek életére is veszélyes vagyok. Megöltem az anyámat, a védőnőt. – Miért? – szakadt ki belőlem a kérdés, melyet megállíthatatlan, fájdalmas zokogás követett, aminek a súlya alatt összegörnyedtem. Aztán éreztem, hogy egy kéz megfogja a hátamat.

- Nyugalom. – Habogta majd oda ült mellém. A pasas volt az. A szemeibe néztem.

- Te voltál az ugye? Te küldtél oda? Miért tetted? Miért csinálod ezt velem? – Mordultam rá.

- Ne legyél ennyire mérges rám, én csak utat mutattam neked. – Mondta és minden összeállt.

- Végig meg volt szállva a testem igaz? – Mire elmosolyodott a férfi.

- Okos fiú. Te egy szabadon választható porhüvely vagy. Bármelyik erős démon, bármikor átveheti a tested felett az irányítást. De én meg tudom akadályozni, hogy bárki ezt megtehesse, ha üzletet kötünk. Te visszakapod az életedet, cserébe én csak egy apróságot kérek. A pecsét ami rajtad van meggátolja hogy bárki is beléd szállhasson. Kivéve egy valakit... – Nem is kellett mondania tovább.

Mindent megmagyarázott a dolog.

- Téged. – Mondtam. Majd elnevettem magam bánatomban.

- Megígérem, hogy nem szállak meg többé az engedélyed nélkül... és akkor áll az alku!? – Kérdezte fintori vigyorral. Szóval démonok, nem lepődtem meg, mert nem volt időm rá.

- Amíg megszállsz vissza kerülök arra a helyre? – A férfi arcára kiült az aggodalom.

- Milyen helyről beszélsz? – kérdezte őszinte meglepődéssel

- A leszakadt lámpák, a rohadt falburkolat, a rácsos padló. – A férfi megfogta a vállamat és mélyen a szemembe nézett.

- Te rajtam keresztül eljutottál a pokolba és vissza tértél? – A szemeim elárulták, hogy fogalmam sincs a helyzetről.

- Ezt nem sok ember tudja megtenni. - Úgy éreztem, hogy különleges vagyok, de inkább vissza adnám az ajándékot amit kaptam. Viszont az eszemben járt az anyukám.

- Te ölted meg az anyámat? – Tettem a fel a kérdést.

- Én csak azóta szállak meg mióta a pecsétet beléd égettem. Előtte nem én bélyegeztelek fel, és szálltalak meg. Az valaki más lehetett. Ha szeretnéd

megtudakolom ki volt az és megölöm neked. – Tette fel az ajánlatot a férfi mintha ez egy minden napos dolog lenne.

- Nekem elég csak tudni hogy ki volt. Szeretném eltávolítani magamról ezt a bélyeget. Mindet megfogok tenni ha akarod ha nem. – Erre a férfi megszeppenve bele egyezett, hogy segít nekem. Persze egy szavát sem hittem el. Épp bele akart kezdeni egy újabb mondatba, amikor csengettek. A férfi elillant, mint a füst. Megnéztem az ablakból ki csöngetett, és láttam hogy Fred az így gyorsan oda siettem nagy levegő vettem és kinyitottam az ajtót félve, hogy valami furcsaság fog történni.

5. Fejezet

Testvérem karjaiban

- Uramisten. Bocsáss meg hogy zavarlak, de tudni szerettem volna hogy jól vagy e? – Aggodalmaskodott Fred miközben bőrig ázott.

- Gyere csak be! – Szükségem volt valakire. Anyukám halála, a pokol, démonok. Egyben egy gyilkosság, amit az én két kezem tett. Kell valaki, aki még normális körülöttem.

- Hallottad mi történt? Az iskolai védő nénit valaki fejbe lőtte. A nyomozók minden tanulót kihallgatnak a következő héten. Bár hogyan is tudhatnád, hisz most más gondjaid is vannak. El sem tudom képzelni, mit érezhetsz most. - - - Hát ha még tudnád. Gondoltam, de nem mondtam ki pedig szívesen megosztottam volna valakivel. Fred megint csak leült a kanapéra, ahova múltkor, és órákig az iskolai focicsapatról, és a lányokról beszélt nekem. Tény, ami tény egyik sem érdekelt. Az én gondolataim most ezerrel pörögnek az elmúlt események kapcsán. Fogalmam sincs, hogy fogom levetetni magamról a bélyeget, amit egy olyan démon tett rám, akit még nem is ismerek. E mellett az öltönyös pasi, aki váltig állítja, hogy semmi köze anyám halálához, és ő az én igazi megmentőm, aki beleégetett valami jelet a nyakamba, ami meggátolja a többi demont hogy megszálljon. Nem voltam hívó sosem, és még most sem vagyok az. Még mindig elképzelhető hogy pszichikai gondjaim vannak. Az álmatlanság, és mélységes depresszió okozhatta, anya halálával pedig csak felerősödhetett. Arra gondoltam, vissza térek Dr. Edgardhoz, hogy receptet kérjek tőle az antidepresszánsához, de kint hatalmas vihar tombolt. Fred úgy döntött itt marad velem és itt alszik.

Fred megunta a beszélgetést este kilenc felé, és elindult a fürdőbe majd egy szál törölközőben tért vissza. Igazi fit, kigyúrt srác volt.

- Hol aludhatok? – Kérdezte, és mivel én tudtam, hogy nem fogok ma sem aludni, átadtam neki a szobámat. Fogalmam sem volt mit kezdek majd. Egy idő után utánam jönnek a pszichiátriáról, vagy a rendőrség jön majd ugyanis mivel még nem töltöttem be a tizennyolcat el fognak engem helyezni egy nevelőszülő

családnál. El sem kell mondanom, hogy engem ez érdekel most a legkevésbé.

Fred megsimogatta a hajamat, mintha csak a kislány lennék és felment aludni. Én meg csak a TV-t bámultam. Nem is tudom mi ment benne. Míg régen teljesen bele éltem magam minden filmbe most csak bámultam, mint egy zombi, hogy elterelje a gondolataimat. Lassan lehunytam a szememet és elbóbiskoltam. Éjszaka egyszerre csak tágra nyílt a szemem és felriadtam. Egy síkoltást halottam anya szobájából. Felsiettem a szobájába és a telefonommal körbevilágítottam a szobában. Lassan beléptem és leültem anya ágya mellé. Nem is voltam még itt a halála óta. Lassan felemeltem a telefonomat és a fényével pásztázni kezdtem a plafont, amikor az egyik sarokba értem egy fekete szemű, gusztustalan férfiszőrű lény ordított rám. Annyira megrémültem, mint még soha. Kifutottam a szobából majd szegény Fred komás fejjel kifutott a szobámból, és látta hogy pánikba esetten zihálok. Oda jött majd elmondtam neki hogy van valaki odabent szóval bement a szobába és körülnézett.

- Nincs itt semmi szörny. Nyugodj meg öcsikém...öhm vagyis... aludj velem, ha akarsz. – Meglepődve és zavarodottan néztem rá. Mindig is sejtettem, hogy van valami több köztünk. Mintha a nagytesóm lenne, és most hogy kimondta az öcs szót arra gondoltam, hogy nagyon hasonlít apára. De hogy ez igaz e, még nem vagyok kész rá hogy kiderítsem. Így bele egyeztem és akkor annyi rémálom után végre nyugalomban tudtam aludni.

Reggel az ágyamban keltem gyönyörű napsütésre. Fred egy cetlit hagyott az éjjeli szekrényen:

„Ha gondoldod gyere át hozzám. Két utcányira lakok tőletek... vagyis tőled. Nem tudtom hogy hol fogsz lakni, de beszéltem tegnap a szüleimmel és azt mondták szívesen beszélnek veled. Szóval...várunk este nyolcra. Üdv, Fred.” Berohantam anyum szobájába és elővettem a képeket, amin apa szerepelt. Oly sok hasonlóság van Fred és közte. Én inkább anyára hasonlítok. Emellett nem tudtam el menni. Muszáj volt a ma esti vacsorára magammal vinni és kikérdezni erről Fredet. Az idő ellenére ma sem mentem el a pszichiáterhez a receptért, inkább készülődtem az estére. Kész voltam rendőrségre, vagy démonokra de e verőfényes napon nem történt semmi.

Este elindultam hát. Bekopogtam és egy aranyos szőke hölgy fogadott engem a két gyönyörű kék szemével.

- Gyere csak be fiacskám. – A szőke hölgy bevezetett engem az étkezőbe. Fred az asztal egyik végén, a másikban az „apukája”. Mindketten szépen elfésült, kicsit túlzott hajszelével megkent sötét hajúkkal és öltönyükben vártak még én szinte

eltörpültem mellettük a sportcipőmmel, és farmernadrággal és kocka mintás ingemmel.

- Hát eljöttél, Dave. Nagyon örülök. – Szólt az apa. Nem felejtettem el mit mondott Fred az apjáról, hogy szíjjal veri őt, ha nem nyer meccsen vagy rossz jegyet kap. Akarnék én náluk élni? Nem elég nekem a sok szörnyűség, ami történik velem?

- Megengednék, hogy Freddel váltsak néhány szót négyszemközt? – Mondtam félve.

- Hát persze fiacskám, hát persze. – Válaszolta az anyuka

- Fred....nem is tudom hol kezdjem én... Zavarban vagyok. – Hebegtem mire megfogta a vállamat és szorosan magához ölelt.

- Tudom, mit akarsz mondani. A válaszom hogy igen. Nem tudom mikor történt ez a megcsalás dolog, de a szüleim nem tudhatják meg. Valószínű, hogy anya megcsalta apát, és szerintem apa már régóta sejti ezért érezte velem egész életemben, hogy nem szeret igazán. Tudd, hogy van még valakid, és hogy habár nem is ismerlek teljesen az eddigi kapcsolatunk alapján megszerettelek öcsikém. Ha tehetném elmennék veled és együtt lalnánk a házában, de nincs rá lehetőségem, mert még kiskorú vagyok– Ömlött ki ez a monológ Fred szájából. A szemeimbe könnycseppek gyűltek. Hát hisz mégsem vagyok egyedül, még mindig van valakim, aki bármi történik vigyázz rám. Egy báty, akire mindig is vágytam most ott állt előttem, mint egy talpig férfi.

- Honnan tudtad meg? – Kérdeztem érdeklődve Fredet.

- Anyukád mondta el még a gimi első évében. Kiderítette egy apasági tesztel. - Visszacsatlakoztam a vacsorához. Nem akartam tovább faggatni láttam rajta hogy nehéz neki ez. Összebarátkoztam az anyjával, de az apa nagyon hallgatag volt. Jó mulatság volt, mert sokat nevtünk aznap este. Régóta már nem volt ilyen jó időtöltésem együtt emberekkel. Csak erre vágytam, és az est végére szépen elindultam hazafelé az éjsötétben remélve, hogy nem történik ma már semmi gonosz és sötét. Fred el akart vinni, de meggyőztem, hogy egyedül kell haza mennem. Nem élhetek félelemben. De talán megfogadhattam volna a tanácsát.

6. Fejezet

Az út

Az éjsötétjében sétáltam hazafelé. Habár csak két utcányira volt a házunk még is elég hosszú út volt az a két utca.

A lámpák fényeit dongták a muslincák, és a molylepkék. Az úton végig nyomasztó csend ült. Már idegesített is ez a hatalmas és nyugalmas csend. Még mindig felnevettem a vacsorán elhangzott vicceken. Amikor végre valahára elértem az első utca végét, és befordultam, hirtelen a mögöttem lévő lámpák pattogó hang után kialudtak. Elkezdtem rohanni. A sötét utca lámpái mintha üldöznének folyamatosan kirobbanó hanggal kicsapódtak. Hátra nézve korom sötétet láttam, semmi fényt, semmi utcát vagy tájat, majd hirtelen neki mentem egy alaknak. Az öltönyös fickó állt előttem.

- Nem lehetsz valódi. – Mondtam, és mintha ügyet sem vetnék rá továbbálltam. Megfogta a kezemet és visszarántott.

- Sajnálatra nagyon is valós vagyok. Megöltem a démon lelkét, aki megbélyegzett téged. Tudod a démonoknak ilyenkor olyan vagy, mint az oroszlánok elé kitett friss hús. Nem várhatod tőlük hogy nem csapnak le rá. Talán végre rájöhetnél, hogy ez maga a valóság. – Rezzenéstelen arccal néztem a két fejjel magasabb férfi két szemébe.

- Mi a neved? – Tettem fel a kérdést.

- Zharael. – Csak néztem rá meredten.

- MIT AKARSZ TŐLEM? – Üvöltöttem, könnyeimmel küszködve, úgy hogy még mindig a kezemet rángatta.

- Én csak téged akarlak. – Mondta, majd előhúzott egy kést a jobb zsebéből.

Ráléptem a lábára, és eszeveszettül rohanni kezdtem. Úgy döntöttem, hogy levágom az utat az erdőben a házunk felé. Csak átlósan kellett mennem, és a kertemben találtam magam. Futottam, és futottam. A fák között baglyok huhogásától zenget az erdő. A lábaim felperzselték a talajt.

A futás közben pedig eleredt az eső. Majd az egyik kiálló kődarabban hasra estem. Sárosan és csurom vizesen menekültem, míg a kertemhez nem értem. Ám gyorsan el kellett bújnom egy fadeszka mögé. A házam előtt egy rendőrautót

láttam.

- Ez nem lehet igaz. – Suttogtam kétségbeesetten. Mit kellene választanom? Itt maradok, és akkor Zharael utolér és megöl, vagy összeszedjem a bátorságom és csurom vizesen és sárosan berontsak a házamba, ahol a rendőrség magával visz és majd elhelyez egy árvaházba. Másik opció nem volt. Nem tudtam elbújni ennyi ember elől, akik mind engem keresnek. Fredhez sem tudtam visszatérni. Ahogy a lehetséges kiúton gondolkodtam, váratlanul egy kéz érintett meg a vállamat, mire halálra rémülve nem sok kellett, hogy fel ne ordítsak. Ám nem a démon, hanem egy öreg hölgy állt előttem.

- Gyere velem kedveském. – Mondta az ő rekedtes, és aranyos hangján. Ahogy megfogta a kis kezével a sáros és piszkos kezemet úgy éreztem a néni nem lehet rossz, így vele tartottam. Egy kendő volt a fejcskáján, a szemei gyönyörű szép zöldben csillogtak az éjsötétben.

- Ki maga, hölgyem? – Kérdeztem, a néni pedig kedves mosollyal válaszolt:

- Margaret. Sok megbeszélni valóm van veled. – Mondta majd elértünk a gyönyörű kis faházához. Mikor beléptem macskák ezrei siettek a lábaimhoz.

- Gyönyörű szép macskák. – Jegyeztem meg mire a néni felnevetett.

- Ohhh...ha látnád őket halloweenkor. Igazi kis bajkeverők. Ül csak le a tűzhöz.

– A kis helység nappali és konyha egyben volt. A nappaliban egy kissé szétkarmolt kanapé állt. Előtte egy tűzhely, a tűzhely felett egy kis TV csücsült. Ezek mellett két könyvespolc állt telis tele könyvekkel. A néni elindult a konyhába teát főzni amíg én leültem, mire három teli pocakos macska vetette rám magát.

- Ne haragudjon, hogy beleütöm az orrom, de honnan tudta, hogy ott vagyok? – Érdeklődtem.

- Hallottalak már messziről. Sötét erők között vagy kicsikém. Épp ezért hoztalak ide. Te már nem emlékszel, de kiskorodban a szüleid sokszor hoztak ide hozzám, amíg ők dolgoztak vagy veszekedtek. Tudtam, hogy egy nap még hasznomat veszed. – Mondta majd odajött és elém tolt egy sötét, aranyszínű csillaggal ellátott könyvet.

- Nyisd csak ki. – Érdeklődve néztem a könyvre. Mintha már láttam volna valahol, és akkor kinyitottam ott ahol a néni már megjelölte. Az oldalon egy sötét szemű, hegyes fogazatú démon volt lerajzolva, és ez volt melléírva:

„ [...] Szerencsére ez a démon csak akkor bukkan fel, ha megidézik, így óvatosnak kell lenni. Egy dolog van ami vissza tarja az pedig a megszentelt olaj. „

- Ezek szerint valaki megidézte a démont? – Kérdeztem a nénit, aki még mindig mosolyogva mondta el hogy valaki már évekkkel ezelőtt megidézte és azóta csak öl. Gyorsan oda sietett a teához, ami már készen is volt. Vissza ült és a kezembe nyomta a kis csészéjét, amiben a forró tea összevissza lötyögött. Megkérdezte tudok e valamit a nyolc tini történetéről, akik az iskolámban haltak meg még évekkkel ezelőtt furcsa körülmények között. Természetesen ismertem a történetet. Sokak szerint sátánista csoport tagjai voltak azok, akik megölték a nyolc fiatal valamilyen varázslathoz vagy idézéshez.

- Azok a fiatalok azért haltak meg, mert valaki meg akarta idézni ezt a démon és sikerült neki. Mond, a látomásaidban és víziókban eddig kiket vagy miket láttál?

– Nagy levegőt vettem és elkezdtem sorolni az összes eddigi helyet és szörnyet.

- Azok mind jelek voltak. Segíteni akarnak neked a halottak. Ha nem vigyázol, megszállja a tested és mindenkit meg fog ölni. Ő maga a pusztítás démona. – Mondta az öreg néni mire én felálltam és a kezeimben tettem az arcom.

- Nem lehet...démonok nem léteznek Margaret. Ez a fickó egy pszichopata gyilkos. A rendőrségre kell mennem. Nekem pedig antidepresszánt kell szednem. – Azzal kiléptem az ajtón és elindultam az otthonomhoz. A néni utánam nézett miközben egy macskát simogatott. Ahogy nézett a hideg rázott.

A rendőrautók már nem álltak a házam előtt. Haza értem és bevágódtam a kanapéra. A plafont figyeltem majd bekapcsoltam a TV-t.

Zharael bármely percben beléphet az ajtón, vagy felbukkanhat. Nem tudom mi tévő legyek, mert ha kihívom a rendőrséget akár magamra is vonhatom a gyanút és akkor biztosan elvisznek. Iskolába sem mehetek, és igazából, ha Dr.

Edgardhoz visszatérek sem lesz jobb a helyzet, mert elzárhat vissza onnan ahonnan kijutottam már bár nem emlékszem, hogy hogyan. Anya temetése sincs megszervezve, és ha ez nem elég, a házat hetek múlva ki fogják pakolni.

Most az egyszer nem érdekelt semmi. A TV-t néztem és nem foglalkoztam az étellel, vagy a halott étellel. Elmélyültem és nem érdekelt senki és semmi. Aztán mikor vége lett a filmnek szépen elbóbiskoltam.

7. Fejezet

A sötétségben

Kezeimet szorosan a derekamhoz voltak préselve. Szememet kitarva homályosan. Csak egy falról logó lámpát láttam hintázni az arcom előtt. A szám elszorítva egy ronggyal. Egy széken ültem, egy rosszul megvilágított kis szobában. Elöttem a falon vérrel felrajzolt fordított háromszög a közepén egy csillaggal.

- Hát nem csodálatos? Az új világrend.– Felismertem ezt a kifinomult hangot. A keze érdes érzését a vállamon. – Zharael – mondtam magamban.

- Igen én vagyok. – Előre lépett és a képembe hajolt. Nyelvével végig nyalta az arcomat, majd a nyakamat megszorította a jobb kezével.

- Előlem senki sem menekülhet. Annyira mélyen aludtál, hogy még meg is sajnáltalak, hogy el kellett hozzalak magammal. – Azzal a hátam mögé ment. Csörgő hangokat hallottam, mint amikor valaki elpakolja az étkező eszközöket. Az idő mintha lelassult volna. A csörömpölésről eszembe jut egy piknik anyával. Akkor volt az első eset, hogy anya mesélt nekem apáról. Az emlékeimbe menekülve próbáltam ügyet sem vetni arra, hogy mit matat ott hátul Zharael.

- Itt lesz az idő, hogy elvégezzünk egy kisebb átalakítást a fejedben. – A szívem ezerrel zakatolt. Erősen anyára és a piknikre koncentráltam. Zharael betakarta a szememet. Éreztem, ahogy simogatja az arcomat a kezével, majd égető fájdalmat éreztem a halántékomnál. – Csak oda ne. Nem akarok oda vissza térni. – Gondoltam, könnyek közt törve ki.

- Ha azt hitted eddig tudtad mi a félelem. Most megtapasztalod mi az igazi rettegés. – Suttogta a fülembé, kétség sem fért hozzá, hogy ami következik az rosszabb lesz, mint az eddigi sötét, és lélekelynyomó élmények. Miért akar oda küldeni? Meg akar szállni? Hisz csak akkor jártam a pokolban, mikor elsőnek megszállta a testem, hogy megölje a védőnőt. Azután pedig meglepődve fogadta, hogy hol is jártam. Vagyis csak megjátszotta akkor, hogy meglepődik.

- Az hiszed olyan különleges vagy? Még meg sem szálltalak. Olyat nem tudok tenni. De most az igazi pokolban fogsz járni. Az én poklomban. – Amint kimondta az utolsó szót elvesztettem az eszméletemet.

Amikor újra felkeltem csak a korom sötétet láttam. Lassan feltérdeltem és tapogatni kezdtem a padlót. Csempének éreztem a talajt. Ezek szerint valami orvosi helyen vagyok, vagy talán egy fürdőszobában esetleg egy plázában? Nem tudtam mit tegyek. Csak néztem a korom sötétben remélve, hogy hozzászokik a szemem és meglátok valamit. Előre dugtam a fejem és hunyorogtam hátha, de semmi. A kezemmel lassan vízszintesen keresgélni kezdtem, amikor bele ütköztem valamibe.

Csörömpölést hallottam, majd észre vettem, hogy valami a kezem mellé esett. Utána akartam kapni, de szörnyű fájdalom hasított a tenyerembe. Egy vágás. Ez a valami egy szike lehetett. Ez már biztosan egy orvosi szoba. A kezemet jó mélyen megvágtam, így magamhoz szorítottam és a pólóból egy kis részt ügyesen letudtam szakítani, hogy bekössem vele.

Néhány percig csak meredtem a sötétbe, és hallgattam. Majd a szívemet eddig sosem tapasztalt szorító és fájdalmas érzés borította el. A távolban egy zajt halottam. Valaki neki ment valaminek.

A félelem végig futott a szívemtől az agyamig, majd belehasított a mellkasomba majd a fejembe is. Lélegzetem elállt. A torkomban dobogott a szívem. A zaj egyre közelebb jött. Reflexszerűen a földre feküdtem és lassan hátrafelé kúsztam. Kúsztam, és kúsztam, míg a lábam bele nem ütközött egy szekrénybe. A könyököm neki ment valaminek. A kezembe vettem, és már első tapintásból tudtam mit tartok a kezemben. Ez egy gyufás doboz. Lassan kinyitottam, hogy megnézzem, hány száll, van benne.

- Hat. – Suttogtam amilyen halkán csak tudtam. Nem tudom mi, vagy ki volt velem együtt a szobában, de látnom kellett őt. A tudatlanság miatt még mindig a halálfélelem volt úrrá rajtam. Lassan előhúztam egy gyufaszálat majd meghúztam a gyufásdoboz dörzsfelületén. A láng felcsapásakor megláttam a szinte két lépésre tőlem álló zombiszerű, csontos embernek látszó lény alakot és láttam, hogy furcsa járásával körbe szaglászott majd neki ment egy orvosi tárcának. A gyufa kiégett.

Elhatároztam, hogy elfutok bal irányba. Meggyújtottam hát a második gyufaszálat is. Sebesen megindultam balra. Bele ütköztem egy két orvosi tárcába, amik óriási zajjal estek a földre. Nem néztem a hátam mögé. Kerestem a kiutat. Már sikoltásig feszült a félelmem, és a láng is kialudóban volt. Ennek a szobának nincs kijárata? – Harmadik száll. – Mondtam és futottam tovább. Még mindig semmi. Továbbra is orvosi tárcák és ágyak, katéterek és szekrények. Rájöttem,

hogy ahol én vagyok az egy óriási orvosi terem lehet. Megálltam majd jobbra fordultam. – Negyedik szál. – Még mindig félve és zihálva siettem előre nem figyelve hol lehet a szörnyeteg. Sietségemben egyszer csak kinyílt alattam a talaj. Mocskos víz csapta meg az arcomat. Beestem egy folyadékba. A gyufám teljesen elázott. Levegőért kapkodtam, miközben hányinger kerülgetett a gusztustalan szagú víztől. Aztán egy kisebb fényt láttam meg a távolban. Elkezdtem eszeveszettül gyorsan úszni a fény felé. Ahogy egyre közelebb értem megvilágosodott a mennyezet, és így már láttam, hogy ahol vagyok az egy csatorna.

A fény forrása egy ajtó felett lévő kisebb lámpából jött. Az ajtóhoz fel kellett másznom egy kisebb létrán, majd oda is értem az ajtó elé. Félve, és remegve nyitottam ki az ajtót ahonnan vakító fehér fény tört elő. Erős fénytől be kellett hunynom a szemem.

Amikor újra kinyitottam otthon voltam a kanapémon, abban az állapotban, ahogyan elaludtam.

A szívemről egy hatalmas kő esett le. A fejemhez kaptam, és nem éreztem semmi égési nyomot. Talán álmodtam volna?

Ekkor gyorsan a tenyeremre szegeztem a tekintetem. Kirázott a libabőr. A seb habár már nem volt olyan csúnya egy lila csík ott tátongott a tenyeremen. Felálltam és kinéztem az ablakon. Az eső hevesen zuhogott a borús ég alatt. A szívemre úgy érzem vissza tért a kő. Oda sétáltam hát a konyhába, és elkészítettem magamnak egy kakaót majd elővettem a telefonomat miközben leültem a konyhaasztalhoz és bepötyögtem az ember nevét, akinek már kész voltam elmondani mindent, ami eddig velem történt. Úgy éreztem eljött az idő. Fredet hívtam.

8. Fejezet

Ördögi Templom

A telefon kicsöngött, majd hangpostára váltott. Újra és újra megcsörgettem, de nem vette fel a telefont. Úgy éreztem, hogy valami rossz történhetett. Kintről hangos rendőrszирénákat hallottam. Kisiettem a szakadó esőben karba tett kézzel és láttam, hogy két rendőrautó sebesen hajt be Fredék utcájába. Visszarohantam és levettem az eső kabátot a fogasról, ami épp a kezembe akadt, majd rohanni kezdtem Fredékhez. A bokáig érő vízben suhantam végig az első utcán. A kapucnim folyamatosan leesett a fejemről, így ott kellett tartanom a kezemmel.

Most már tisztán láttam, hogy Fredék háza előtt van a két rendőrautó. Fred az anyjának a vállán. Míg az apját bilincsből ültetik be a rendőrautóba. Oda siettem hozzájuk, majd mikor Fred meglátott, és a nyakamba vetette magát. Megláttam az anyukája arcán egy mély és csupa véres vágást. Minden össze állt. Szavak sem kellett. Aztán felnéztem a házuk ablakába. Erősebben szorítottam Fredet, belemarkoltam a vállába, a szívem majd kiugrott a helyéről. Zharael állt ott. Majd hirtelen elváltozott arccal elsuhan az ablak elöl a másik ablak mögé. Felmutatott valamit. A kezében tartott egy bohóc babát.

- Miért csak most gondoltam erre? – Mondtam. Minden a bohóccal kezdődött. Azon az éjszakán, amikor kétségbeesetten riadtam fel álmomból az első dolog, amit láttam egy mosolygó bohóc baba arca volt. Lehetséges-e, hogy a bohóc baba által kerül a környezetünkbe ez a démon? Nem tudom, de az biztos, hogy most már lépnem kell. El kell mennem egy szakemberhez. De mindenek előtt mindent el akarok mondani Frednek, még ilyen körülmények között is.

Felmentünk a szobájába. Leültem elé, és beszámoltam neki mindenről. A bohócról, a gimnáziumi látomásról, amikor majdnem megfulladtam, és amikor majdnem elütött egy autó. Beszámoltam a démoni jelekről és Zharaelről. A sötét helyről, ahova küldött. Egy valamit viszont nem tudtam neki teljes igazsággal elmondani. Anyám halálával kapcsolatban azt hazudtam, hogy Zharael tette.

Ami igazából csak fél füllentés, mert tényleg ő tette a testemen keresztül. Kicsit összekuszálódtam a saját elmondásomban. Már magam sem tudtam mi folyik itt. Semmi sem függött össze, semmire nem volt valós és épp eszű magyarázat. Fred érdeklődve hallgatott majd megkérdezte:

- Szerinted ez a Zharael volt az, aki rávette apámat, hogy ezt tegye anyával? –

Tette fel kicsit kétségbeesett hangon. Csak bámultam rá majd azt mondtam:

- Szerintem egyenesen megszállta. – Erre Fred felállt az ágyról és az ablakhoz sétált. Nem láttam még így mióta megismerkedtünk. Annyira hihetetlen hogy több évig egy iskolába jártunk és sosem vettük észre egymást. Habár ő már tudta, nem akarta, hogy kiderüljön, hogy tesók vagyunk ilyen olyan ágról. Arcán mély gondolatokat véltem fölfedezni. Komoly lett.

- Anyát sosem bántotta volna. Engem igen, de anyát. Talán csak akkor, ha kiderült volna a megcsalás. Épp ezért próbáltam erősen titkolni. Mit fogsz kezdeni? Kitől kérsz segítséget? – Kérdezte érdeklődve én pedig hálát adtam magamban, hogy nem nézett hülyének. A szívem kisebb részéről már leperget pár kisebb kőmorzsa az óriásiból. Végre van valaki, aki megért és remélhetőleg még normális is körülöttem.

- Itt lesz az idő, hogy elmenjek egy templomba. – Mondtam, és nem hittem el, hogy ez tényleg az én számból jött ki. Sosem voltam hívő ember, de az elmúlt hét megedzett ezzel kapcsolatban. Kezeimet az ablakpárkányra tettem, oda álltam Fred mellé bámulva az eget, ami még mindig borús volt, de már eső nélkül.

- Elviszlek kocsival. – Mondta Fred majd leindultunk a konyhába. Fred benyitott anyukája hálójába és látta, hogy elaludt, így nem keltette fel, csak hagyott neki egy cetlit, és elindultunk a város templomába válaszként. Amit eddig tudtam az öreg néni könyvéből az az, hogy a szentelt olaj távol tarja a háztól. Valószínű teljesen át akarja venni a testem irányítását, de mindent megteszek Fredért. Itt van nekem, és ha átvinné a testemet Zharael nem akarom, hogy baja essen. E mellett nem akarok örök időkre a sötét helyén maradni. Sosem félttem annyira, mint ott.

Út közben Fred még mindig kérdéseket tett fel:

- Hogyan jutottál ki a sötétségből? – Kérdezte komoly érdeklődéssel.

- Találtam egy gyufát majd futni kezdtem arra, amerre egy picit is látok. De végül elnyelt a föld majd ... - Itt a szavamba vágott:

- Nem kell a rizsa elég, ha csak annyit mondasz, hogy szétrúgtam pár démon segget. – Mosolygott és nekem is mosolyt csalt az arcomra.

- Már meg is érkeztünk. – Mondta, majd kiszálltunk a kocsiból. Már

beesteledett. Rettegtem attól mi történhet, de aztán belegondoltam, hogy itt van mellettem a nagydarab bátyám, aki bármitől megvédene, de sajnos van egy dolog, amitől nem tud és az a rettenetes sötétség.

A régi templom ajtaja tárva- nyitva várt minket. Korom sötét volt odabent, így Fred elő vette az öngyújtóját majd szépen körbe világított, hogy némi fény utat mutasson nekünk.

- Hahó! – Kiáltott Fred a vízhangzó templomban. - Atyám, vagy valaki! – Folytatta. Szorosan mögöttem voltam, majd megfogtam a karját. Szívem hevesen vert, és kivert a víz. Reménykedtem benne, hogy Fred jelenlétében nem történhet bármi természetfeletti, de tévedtem. Megállítottam majd kerek szemmel a jobb oldalon lévő piros szempárokra mutogattam. Fred oda tartotta az öngyújtót ahol angyali szobrok álltak előttünk. Kezük tartása, úgy hatott mintha készek lennének elkapni minket. De nem mozogtak.

- A szívbját hozod rám. – Mondta Fred majd tovább ordibált a vízhangzó teremben. Visszanéztem a szobrokra, amit az öngyújtó fénye meg – meg világított. Egyre közelebb és közelebb voltak a szobrok, mintha lábat növesztve utánunk osontak volna. Felnéztem a templom mennyezetére ahol az üvegre festett képek démoni arcokat öltöttek. Fred vállára tettem a kezemet, és szorosan mögöttem mentem. Mikor a templom oltárasztalához értünk megfordultam. A korom sötétben újra egy zajt hallottam mintha valami földet ért volna. A szívem még hevesebben vert. A gyomrom összeszorult, és megszorítottam Fred karját. Mikor ő is megfordult hirtelen egy öreg és rekedt hang szólalt meg mögöttünk: - Maguk meg mi a fészkes fenét csinálnak ide bent ilyenkor? – Ott állt az öreg bácsi talpig pizsamában, kezében egy petróleumlámpával. Majd megmagyaráztam miért is zavartuk meg őt. A bácsi grimaszos arccal méregetett minket.

- Hm... Jó.... Nem bánom... kövessenek. – mondta, majd elvezetett minket egy ajtóhoz.

Belépve felkapcsolta a villanyt, majd leült az asztalához. Előtte a két széken helyezkedtünk el Freddel. Elmeséltem neki is mindent. A bácsi néhol csak fogta a fejét, majd a történetünket végig hallgatva a szekrényében matatott. Elővett egy kis kék üveget.

- Ez itt szentelt olaj. Fürödjének meg benne. Külön – külön is hatásos. Ha utána is történnek, furcsa események jöjjenek vissza. Ne feledjék a démon nem csak a testüket, a lelküket is akarni fogja. Ha egyszer kiszemel magának egy olyan lelket, amibe beleszeret, nem egy könnyen fogja békén hagyni. Elvileg a szentelt

olajban fürdés megvédi önöket a megszállástól, de többet nem tudok mondani, mivel szerencsére még nem kellett használnom. Most pedig ha megbocsájtanak, visszatérnék aludni. – Épp sétáltunk kifelé, amikor még egy szóra megállított minket.

- Oh el ne felejtsem. Imádkozzanak minden szabadidejükben. Higgyék el, hogy segíteni fog. – Itt elharaptam a számat, és kicsikartam egy perszét.

Freddel hazafelé tartottunk. Megbeszéltük, hogy nála fürdünk meg a szent olajban, és megengedte, hogy nála aludjak mostantól. Haza érve Fred anyja a konyha asztalnál ült. Gyönyörű szőke haja most kócos, kék szeme pedig piroslott a sok sírástól. Kezében egy üvegsörrel. A kifinomult nő most úgy nézett ki, mint egy közönséges kocsmáros huligán.

Fred ügyet sem vetett rá. Felfutva a lépcsőfokokon lekapta a ruháit, és szétdobálta őket. Miután megfürdött, én jöttem.

Lassan beléptem a fürdőbe. A kádba lévő víztől irtóztam, hisz előző alkalommal majdhogy bele fulladtam. Összeszedtem a bátorságom, és lassan beletettem az egyik lábamat. Abban a pillanatban magam mögé néztem, és csak annyit láttam, hogy Zharael nekem fut a fürdő sarkából. Szó szerint bele estem a fürdőkádba. A vízből talán akár két decit sikerült lenyelnem. Kapkodtam, és bepánikoltam. Majd mikor már, úgy ahogy lenyugodtam, felnéztem, és nem volt ott senki. A vízben ülve hatalmas megkönnyebbülést éreztem, félve hogy megint csak pár percig fog tartani.

Kiszálltam a kádból, majd lassan bementem Fred szobájába. Már hangosan horkolt, így óvatosan mellé feküdtem. A plafont bámultam, úgy éreztem talán végleg vége. Talán Zharael lemondott rólam, és már nincs mitől tartanom csak a sulis ügyek miatt és egyéb hétköznapi gondok miatt. Ezt akartam elhinni, és ezzel a tudattal imádkoztam. Egy jobb holnapért, anyáért, istenhez fohászkodtam. Ez volt életem első imája, és most nyugalmasan és jó reményekkel csuktam álomra a szemem.

9. Fejezet

A Család Mészáros

Kora reggel telefoncsörgésre ébredtem. A rendőrség volt az. Behívtak kihallgatásra a védőnő halálának ügyében, és egyben az anyámmal történt incidens miatt. Fred ébredezett a zajokra, de aztán mélyen aludt tovább, és nem is akartam zavarni. Hagytam neki egy üzenetet a telefonjában, majd elindultam a rendőrségre.

Úgy éreztem biztonságban vagyok, és nincs félni valóm a szabadban járkálva. Tudom, hogy eddig rettegtem hogy elvisznek, de most már itt van Fred. Ő a rokonom.

A buszra várva, és azon utazva semmi rosszat nem éreztem magam körül. Néztem ki a fejemből, és szorosán ökölbe szorítottam a kezem, ahogy az emlékek feltörték. A szívfájdalom, és a gyötrelem. Nem tudtam túltenni magam. Éreztem még mindig az égető fájdalmat a bőrömmön, a szike vágását a tenyeremben, a torkomat elárasztó vizet és a fájdalmas tenyérynymot a nyakamon. Minden lépésemnél úgy éreztem valaki követ engem, miután leszálltam a buszról, majd a rendőrség bejáratánál találtam magam.

Beléptem, majd a recepcióhoz sétáltam. Egy rendőrnő ült előttem a kissé görbe szemüvegével és kócos, vállig érő sötét frizurájával.

- Jó napot! Dave Gilliam vagyok és behívtak. – A hölgy érdektelen arcot vágott.
- Kérem, foglaljon helyet. Kollégám hamarosan bekíséri önt a kihallgató szobába.
– Mondta, majd leültem és több mint fél órát vártam mire egy csinos rendőrnő bekísért a szobába. Bent egy férfi várt rám karba tett kézzel az asztalhoz támaszkodva. Bemutakoztam majd leültünk egymás elé. Lekönyökölt az asztalra majd feltett egyszerű kérdéseket. Hol voltam? Mit csináltam? Mikor? Aztán rá tért a balesetre.

Vissza sem gondoltam rá. Anya elvesztését az elmém elraktározta egy távoli helyre, és még mindig ott tartja, hogy ne kelljen szembesülni vele.

Anya halálával kapcsolatban sablon kérdéseket tett fel. Ivott-e előtte? Volt e rosszullete előtte? Majd jöttek a kellemetlen kérdések. Miért indultunk el Dr. Edgardhoz? Voltak-e gondjai az anyámnak? Voltak e ellenségei? Válaszolni is

csak kikerülve tudtam, hogy elrejtsem az igazságot. Azt mondtam, hogy anyát megviselte az apám halála mikor kicsi voltam. Aztán képeket mutatott anyukám nyakáról miszerint a karambol előtt fojtogatták. A gyomrom görcsbe rándult és hebegve beadtam a mesét miszerint anya álmában magát bántotta az eset előtt, mert alvási gondjai voltak. Mivel nem töltöttem be a tizenhétet így el kell helyezniük a Pantetoni árvaházba. Mire rácsaptam az asztalra, és elmeséltem a Freddel való kapcsolatomat. A rendőr érdeklődve nézett, majd azt mondta hogyha Fred anyukája elintézi a gyámsághoz, a kötelező papírokat és mindent aláír, a környeztetanulmány és a vagyonvizsgálat is tökéletes lesz akkor elhelyezhetnek nála. Ez megnyugtatta a lelkem. A rendőr felhívta Amandát, hogy erre az estére ottmaradhat e? Azt már nem mesélte el neki, hogy gyámságról lenne szó. Szóval ezt majd nekem kell.

Hazafelé felhívtam Fredet és beszámoltam a részletekről, mire egy jót kacagott és elmesélte, hogy ő meg randizot egy gyönyörű lánnyal és hogy nem is fog hazamenni, szóval nyugodtan beszéljem meg az anyjával, aki elmondása szerint már jobban van.

Mielőtt viszont haza indultam volna muszáj volt felíratnom antidepresszánt Dr. Edgardal. Úgy éreztem, habár megszabadultam minden bajtól még mindig feltörnek bennem az elmúlt események. A pszichiátriára érve újra az oklevelekkel és híres emberekkel való képekkel teli falak között kellett várnom a rendelő várójában, míg Dr. Edgard fogad engem.

- Ohhh... mekkora tragédia. Örülök hogy visszatért Dave! Fáradjon beljebb! – Mondta a félszemű, kopaszt doki, aki most is szinte berángatott az irodájába. Csupa rossz emlék fogott el a helytől. Még mindig magam előtt láttam, ahogy a doktor a frissen vérző szívet majszolja.

- Én csak antidepresszáns gyógyszerért jöttem. – Mondtam mire Dr. Edgard elémtett egy papírt rajta egy sötét folttal.

- Mondja el nekem, hogy mit lát. – Meglepettem meredtem rá, majd a foltra néztem.

- Egy polip. – A folt formája nem más volt, mint két baba ölelkezése. A következő foltos papírt tette elé a doktor.

- Na és ezen? – Hunyorogva néztem a foltra. Nem hittem el, és hitetlenül is közöltem a válaszom, ami megint csak a polip volt. A doki kezdet egyre izgatottabban letenni elé a lapokat. A folt most egy elefánt volt. Majd még vagy hat foltozott papírt rakott elé. Ezekon különböző alakok, formák voltak, amiket ha az ember másnak lát ott valami gond van. Elsőnek azt hittem erorsach teszt, de nem. Mindegyiken egy valamit láttam kirajzolódni és az a polip volt. A

doktor vissza ült a székébe és a fejére tette a kezét.

- Magán úrrá van a depresszió, skizofrénia és inszomnia. – Mondta a doktor mély hangon, majd meglepődve kérdeztem vissza:

- Inszo mi? – A doktor elmosolyodott.

- Nehezen alszik el, és ha el is alszik nehezen aludja ki magát. – Azon töprengtem, hogy ezt honnan tudja. Aztán eszembe jutott, hogy múltkor szinte mindent elmondtam neki, ami akkor, addig a pontig történt velem.

- Magának nem csak antidepresszáns kell. Magának teljes kezelés kell. Ehhez viszont be kell feküdnie. – Mondta, mire felpattantam és elvettem az asztaláról a már kiírt antidepresszáns receptet.

- Nekem már semmi bajom! Érti? Már tökéletesen alszom. Köszönöm az antidepresszánsot. – Majd kiviharzottam a szobából. A doki pedig csak pislogott meglepettségében. Nem tűnök annak a kirohanós fajtának. Titokban még tetszett is a dolog.

Hazafelé menet be sötéted. Már a buszon bevettem az első antidepresszáns gyógyszert. A busz nagyon horrorisztikus volt. Leghátul ültem így beláttam az összes utast. Hajléktalan, majd máshol egy sötét ruhába öltözött punk – rock gyerek bicskával a kezében. Mikor leszálltam gyors tempóban sétálni kezdtem a néma utcán. A szél susogó hangja megnyugtatta a szívemet, majd odaértem Fredék házához.

Amikor felnéztem távolról a házra viszont éreztem a szorongás érzését. Valami volt benne, ami nem olyan volt amilyennek lenni kellett volna. Nehezen akartam beismerni, de megint csak valami sötétet éreztem a házban.

Becsöngettem majd Fred anyukája, Amanda ajtót nyitott nekem. Úgy láttam tényleg összeszedte magát, bár nagyon becsettek voltak a szemei és a kezei folyamatosan rángatóztak. A házban valamiért minden lámpa le volt oltva.

- Amanda megkérdezhetem miért nincs felkapcsolva egy lámpa sem? – Finoman és óvatosan kérdeztem. Amanda valamiért sokkal sápadtabb és sötétebben nézett ki, mint bármikor máskor.

- Nem érzed jól magad a sötétségben? – Kérdezte egy olyan hangsúllyal, ami ismerősen csengett. Majd beléptem a házba.

- De. Tökéletes lesz a sötét viszont szeretnék beszélni veled. Tudod, szeretném. Vagyis. Szeretnék Freddel hogy.... öhm... legyél- vagy- kérdezni, hogy lennél a gyámom? – Nézett rám és sötét szemekkel meredt a papírokra, amiket a kezemben tartottam, és hangosan fülsüketítően felkacagott. - Oh persze. Sőt, mit szólnál, ha feldugnálak a vaginámba és meg is szülnélek? – Majd egy hatalmas pofont adott.

- MIT KÉPZELSZ HA? BEJÖSSZ A HÁZAMBA ÉS RÁM AKAROD TUKMÁLNI MAGAD? – Kezeimet az arcomra helyeztem, és reszketve néztem Amandára.

- Olyan kár... – Sóhajtozott.

- Mi? – Kérdeztem félve, mire Amanda oda sétált a konyha asztalhoz és a kezébe vett egy óriási húsvágó kést. Szemei átszíneződtek korom feketére.

- Hogy meg kell öljelek, te kis GYÁVA FÉREG! – Üvöltve rohant felém. Szívem a torkomban dobogott és hevesen vettem a levegőt. Így rohantam fel a lépcsőn Fred szobájába és zártam magamra az ajtót, majd elbarikádoztam egy kisebb szekrénnel. – Előlem senki sem menekülhet. – Suttogta egy hang, ami bejárta a füleimet vízhangosan. Ez a hang most nem Amandáé volt. Ez a hang az övé volt.

- Zharael! – Mondtam, majd az egész szoba remegni kezdett. A képek leborultak a falról. A fiókok maguktól ki be csukódtak. A falról logó lámpa sebesen hintázott előre hátra. A kereszt Fred ágya felett megfordult. A falon lévő tapétán karmolás nyomai tűntek fel. Az ablakot betörték a fák ágai, és a szekrényből kiesett egy bohóc baba. Majd a feje felém fordult, és minden lenyugodott és elcsendesedett.

A kezeim remegtek, mint a kocsonya, de aztán lepörgettem magam előtt mindent, ami eddig történt. Megfogtam magam és oda sétáltam a bohóc babához. Lassan felvettem majd oda sétáltam Fred eldőlt éjjelszekrényéhez és kivettem egy öngyújtót az egyik fiókból. Megfogtam és felgyújtottam a babát majd kidobtam az ablakon.

Az ajtó előtt kaparásokat halottam.

- Kipp kopp. Ki kopog? – Mondta egy elvékonyodott, kislánynak tűnő hang

- Hát ÉN! – Egy hang beremegte az egész házat, és az ajtó szekrényestől kicsapódott és Amanda késsel a kezében nekem futott. Megfogta a torkom és a falnak szorított. Ez az erő nem az övé volt.

- Vigyél magaddal Zharael. Csak őt hagyd békén. – Próbáltam mondani miközben alig kaptam levegőt.

- Miért? Olyan jó muri belülről szétszagatni Amanda lelkét. Gondolom sejtet, hogy hol lehet most. – Mondta egy nagyon mély és dermesztő hangon.

- A mocskos anyád, akit két kézzel öltem meg volt az utolsó előtti szál. De aztán kiderült, hogy szült még egy borzalmat. A családból viszont már csak két elvarratlan szál maradt így szóval gondoltam ezzel is elbírok. Te és a bátyját próbálhattok ellenem védekezni, de sosem leszek semmivé. Addig gyötörlek majd, amíg könyörögni nem fogsz, hogy öljelek meg. Most megöllek a pusztá

két kezemmel és szétszaggatom a lelkedet darabjaira. – Egész életemet magányosan töltöttem anyával az oldalamon. Sosem mentem nyaralni a mamámékhoz, mert nem voltak. Sosem volt unokatestvérem és nem volt apám. Nem volt nagynéném, de még egy keresztapa vagy anya sem. Megértettem anya miért volt mindig olyan visszahúzódo és titokzatos. Ez az egész a családomról szólhatott. De miért? Elkötelezte volna magát a családom összes tagjának meggyilkolására egy régi sérelem miatt? A képek lassan összeálltak a fejemben, és rájöttem minden kérdésemre a válaszra, de nem volt időm még átgondolni sem. A kés nekiindult a torkomnak, amikor is Amanda fején a szemem előtt haladt át egy golyó. Fred volt az egy pisztollyal a kezében. Szemeibe könnyek gyűltek, de elfojtotta, majd oda lépet hozzám, és átölelte a reszkető testemet.

- Mindent halottam. – Mondta majd felvette a földről az anyját, akit felfektetett az ágyára. Felhívta a rendőrséget és a mentősöket majd vártunk. Néma csendben álltam ott várva az alkalmat, hogy mindent tisztázzak magamban. Csak néztem Amanda arcát, és megvilágosodtam, hogy amíg nem győzőm le a családom mézárosát, addig nem lesz nyugtom soha. Ökölbe szorítottam a kezem és mélyen Amanda szemébe néztem, majd kísértálm az ajtón és lementem a lépcsőn. Elindultam az öreg néni háza felé.

10. Fejezet

A Boszorkány Meséje

Miután mindent tisztán láttam, az öreg hölgyhöz siettem. Meg akartam tudni mindent a családomról, és valamiért úgy éreztem csak nála kaphatom meg a választ.

Már oda is értem a kis faházikóhoz. Kopognom sem kellett, mert a néni épp az ablak előtti kis kertben kertészkedett.

- Héj, kérem Margaret! Én vagyok az Dave. – Mondtam miközben oda futottam hozzá. A nézi felnézett, majd lassan felállt.

- Szia. Fáradj beljebb. – Mondta mire együtt bementünk a macskákkal teli kunyhójába. Gyorsan a sütőhöz rohant, és kivet egy frissen sült csokis sütit. Pont olyan illata volt, sőt ugyan olyan illata volt, mint anya süteményének.

- Most már hiszek magának. – Mondtam elismerően.

- Hát. Tudtam én, hogy visszatérsz. Már tudod miért vagy olyan fontos neki igaz? – Margaret a sütit letette az asztalra, majd a szekrényében kutatott valamiért. - Tudod, néha magam is meglepődöm, hogy megvalósulnak a jóslataim. – Megfordult és rám nézett. A macskái szokatlanul hallgatagok voltak és még csak a közelébe se mentek Margarethez. A lábamnál csücsülő macska mintha fújta volna rá.

- HÜLYE MACSKA SZÁLLJ LE ONNAN, KÜLÖNBEN LEGKÖZELEBB TÉGED TESZLEK A FAZÉKBA. – Üvöltött a tortát szimatoló macskára a néni majd megint csak megfordult.

- Jaj, bocsáss meg kedveském még meg sem kínáltalak a sütimből. – Mondta, majd oda hozott nekem egy tányér illatos csokis sütit. Majszolás előtt viszont elmondtam neki mindent. Ő csak a takarítással, és a cicákkal foglalkozott és néha rám - rám pillantott, vagy azt mondta: „Oh jaj, szegény gyermek.”

Margaret leült mellém, és én csak fogtam a még egyben lévő csokis sütit a tányéron. Zavarban éreztem magam, a macskák szinte elmenekültek körülöttünk.

- Egyél csak kedveském az, majd megnyugtat. – Beleharaptam a sütibe mire keserű ízű, romlott érzés fogott el. A szememmel egyre homályosabban láttam.

A nénire néztem kinek arca kissé megváltozott. Sokkal ráncosabb és csúnyább volt. Kezeire vettettem egy pillantás, és majd kirázott a hideg a hosszú ujjaitól és tűhegyes körmeitől. Majd bele estem Margaret ölébe ki simogatni kezdte a rémisztő kezeivel a fejemet.

- Ohhh... te kis szerencsétlen fiú. Én voltam a nyolc gyermek gyilkosa, aki megidézte a családot démonát. Megölte az apádat, és a keresztszüleidet is. A nagynénédet is. Az anyádat is. És már csak te maradtál. – Ekkor egy hatalmasat csípet az arcomba. Ezek szerint sejtése sincs Fredről.

- Tudom, mi lehet a kérdésed. Miért tenne ilyen egy ilyen tüneményes, és gyönyörű hölgy? Nem akarok neked mesélni. Inkább megmutatom. – Azzal a fejemre tette az ujjait, majd elveszítettem az eszméletem.

Álmomban a kiskori anyukámat láttam, amint a nővérével játszik egy babaházzal. Mögöttük a konyha asztalnál a mamám, míg a kanapén a tűzhely előtt az újságot olvasó papám ült. Papa felállt a kanapéről és azt mondta:

- Hamarosan visszajövök.

- Rendben drágám. – Válaszolt mama.

Álmomba papa egy sztriptíz bárba sétált be ahol több nővel is lefeküdt, majd haza tért, és befeküdt a mama mellé. Mamát nem érdekelte a dolog. Másnap a papa dolgozni ment, míg mama rábízta a szomszédjára anyáékat. Ekkor az ajtón belépet egy öregedő öltönyös férfi és szeretkezett mamával, viszont a férfi felesége rájuk nyitott. Ez a nő nem más volt, mint a fiatal és gyönyörűen szép Margaret. A nő becsapta az ajtót majd neki futott az erdőnek.

Bent az erdőben a nő rátalált egy faházra, és úgy döntött, hogy benéz lakik e bent valaki. Belesett az ablakokon, de nem látott senkit így be is tért a faházba. A faház teljesen üres volt csak egy könyv volt a padló közepén. A nő felvette majd olvasni kezdett belőle.

Tekintete gonoszságot sugallt, majd az egyik nap az Ypy gimnáziumban elrabolt egy – egy gyereket és elvitte a faházhoz. A nyolc tiniből egyet apró darabokra vágott. A többieket elvitte egy éjjel a gimibe vissza, hogy ott végezze ki őket a rituálé szabályai szerint. Egy lány és egy fiú testét összevarrta és fejüket átszúrta egy kereszttel. A negyediknek az agyát vágta ki majd apró szeletekre vágva belekalapálta szegecsekkel az áldozat testébe. A másik négy tini egy torok vágással megúsza a kínok közti halált.

A nő elvonszolta a testeket a gimi folyosójára majd a nyolc halott vérével összekeverve jeleket rajzolt a falakra, a darabjaira vágott holttestet felgyújtotta, és elhagyta a helyszínt.

Az ég elsötétült, és hatalmas vihar kerekedett ki az éjszakában. A démon megszületett egy közeli erdőben. Ám Margaret azt nem tudta, hogy ezzel

megteremti a poklot.

Kinyitottam a szememet. Egy hosszú lépcsőt láttam tetején egy csapóajtóval, amit abban a pillanatban zárva csaptak rám. Egy pincében voltam. Teljesen üres és sötét pincében. Fogalmam sem volt mit tehetnék. Aztán az egyik pillanatban hűvös, és jeges szellőt éreztem valahonnan beszivárogni. A csapóajtó elkezdett befagyni, majd elvesztettem az eszméletemet.

ACT II

Egyelőre még átdolgozáson, és javításon vesznek részt :) De itt már elérhető a nyers változat:

11.Fejezet : A Másik Világ

12.Fejezet : Leila

13.Fejezet : 59-es ajtó

14.Fejezet : A szekta rejtekhelye

15.Fejezet : Az Isten Születése

A tartalma az én tulajdonomat (O. Roland 1997.12.13) képezik és előzetes engedélyed nélkül nem lehet másolni, felhasználni. Nem használható fel pénzszerzés céljára.

RolandWO ©

Tartalomjegyzék:

- 1Fejezet : Az Érintés
- 2Fejezet : Fred a focista
- 3Fejezet : Szív
- 4Fejezet : A Pokol
- 5. Fejezet : Testvérem karjaiban
- 6Fejezet : Az Út
- 7Fejezet : A Sötétségben
- 8Fejezet : Ördögi Templom
- 9Fejezet : A Család Mészárosa
- 10Fejezet : A Boszorkány meséje